

Arrest

nr. 83 839 van 28 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2011 wordt ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van L., Z.

*geboren te (...), op (in) 24.10.1976
van Slowaakse Republiek nationaliteit.*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 9/7/09 en verkreeg de E-kaart op 28/7/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene was aangesloten bij het sociaal verzekeringsfonds Securex van 4/5/09 tot 22/12/10. Betrokkene heeft echter nooit de verplichte sociale bijdragen als zelfstandige betaald tijdens deze aansluiting. Sinds 22/12/10 is betrokkene niet meer gekend als zelfstandige, zo blijkt uit de databank van de RSVZ. Bijgevolg kan betrokkene sinds 22/12/10 niet meer beschouwd worden als zelfstandige.

Uit raadpleging van de RSZ-databank is gebleken dat betrokkene nooit actief is geweest als werknemer, en heden dus evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer overeenkomstig artikel 40, §4, 1° (wet 15.12.1980). Hij dient dus te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Dienst Vreemdelingenzaken werd echter recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen de partner van betrokkene, zijnde Jolana Rontova (RR 770821 350 14,) financiële steun ontvangt van het OCMW in de vorm van een leefloon 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast. Deze vaststelling bevestigt dat betrokkene over geen inkomen beschikt. Indien betrokkene wel over een inkomen zou beschikken, wordt dit bedrag immers in vermindering gebracht met het uitgekeerde ocmw-leefloon. In casu is dit niet het geval.

Aangezien de bestaansmiddelen van betrokkene ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijgevolg wordt een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *juncto* artikel 42bis, §1 *juncto* de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft de bestreden beslissing en de aangevoerde wettelijke bepalingen weer in zijn verzoekschrift en betoogt verder dat hij conform artikel 40, §4, 1° in het Rijk mag verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden en bovendien ook op grond van artikel 42bis, §2, 4°. Hij volgt Nederlandse lessen, en deze kunnen beschouwd worden als een beroepsopleiding. Volgens artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet kan er slechts een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht, enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, hetgeen niet is aangetoond. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat de concubine van verzoeker een leefloon van 3^e categorie als samenwonende persoon met gezinslast ontvangt. Verzoeker en zijn concubine, mevrouw J.R. hebben "een 12-tal kinderen", zo stelt hij. Hij verwijst naar de bijdragen die worden uitgekeerd door het OCMW in de verschillende categorieën, met als referentiemaand mei 2011. Mevrouw J.R. ontvangt een bedrag van 1006,78 euro per maand en dit voor verzoeker samen met de kinderen. Of verzoeker nu al dan niet met zijn concubine samenwoont heeft geen enkele invloed op het inkomen van J.R.. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel en dat klopt dus niet met de werkelijkheid. De aanwezigheid van de verzoekende partij, die gerechtigd is op steun van het OCMW gezien hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 en 4 van de leefloonwet zolang hij in het bezit is van de E-kaart doen bij een leefloon categorie C niets ter zake. Gezien de beëindiging van zijn verblijfsrecht heeft hij geen recht meer op een leefloon doch wel zijn concubine J.R. De bestreden beslissing heeft dus geen enkele invloed op het sociale bijstandsstelsel. Het OCMW van Gent zal het bedrag van 1006,78 euro blijven uitkeren aan de

concubine van verzoeker. Het is dus duidelijk dat het motief dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel niet correct is. Het verblijfsstatuut van de verzoekende partij heeft geen enkele invloed op het sociale bijstandstelsel. Derhalve is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk. De bestreden beslissing is daardoor ook in strijd met artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen én in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motieven niet correct zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van de toepasselijke bepalingen.

2.3.1. De bestreden beslissing behelst dat aan verzoekers verblijfsrecht een einde wordt gesteld overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

"§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

2.3.2. Het staat niet ter discussie dat verzoeker tot een verblijf werd toegelaten als zelfstandige, op basis van artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende

middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

2.3.3. Verzoeker verzet zich niet tegen het eerste motief van de bestreden beslissing, met name dat hij een aanvraag indiende tot verklaring van inschrijving als zelfstandige, doch sinds 22 december 2010 niet meer als dusdanig kan worden beschouwd.

2.3.4. De verwerende partij heeft verder in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker nooit actief is geweest als werknemer en dus evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer, zodat hij dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker betwist, wat dit motief betreft, niet dat hij nooit actief is geweest als werknemer, maar betoogt dat hij conform artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet in het land mag verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden. Hij verwijst ter zake voorts naar artikel 42bis, § 2, 4° en stelt dat hij ook aan deze bepaling een verblijfsrecht ontleent. Hij stelt Nederlandse lessen te volgen die kunnen worden beschouwd als een beroepsopleiding.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat deze bepaling vereist dat de betrokkene start met een beroepsopleiding, in welk geval onder bepaalde voorwaarden het verblijfsrecht behouden blijft. Verzoeker stelt dan wel Nederlandse lessen te volgen, doch legt daarvan geen enkel bewijs voor. Bovendien valt niet in te zien hoe deze lessen gelijk kunnen worden gesteld met een beroepsopleiding. Volgens Van Dale is een beroepsopleiding immers een *“opleiding die direct voorbereidt op de vervulling van een beroep”*, hetgeen bezwaarlijk kan worden gesteld van een cursus Nederlands. Deze bepaling is dan ook niet van toepassing op verzoeker.

Voorts, in zoverre verzoeker verwijst naar artikel 40, § 4, 1° van de voormelde wet en stelt in het Rijk te mogen verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden, en andermaal verwijst naar het feit dat hij Nederlandse lessen volgt, dient te worden vastgesteld dat een cursus Nederlands op zich niet aantoonst dat verzoeker enerzijds nog werk zoekt en anderzijds een reële kans maakt om werk te vinden, zoals dat wordt vereist door de bedoelde bepaling. Bovendien, zoals reeds gesteld, brengt verzoeker terzake geen enkel bewijs voor om zijn beweringen te ondersteunen.

2.3.5. Verzoeker doet verder gelden dat conform artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet slechts een einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat er enkel een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie die als zelfstandige tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten indien deze én niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden én een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Voormelde bepaling stelt duidelijk dat het verblijfsrecht van deze burger van de Unie kan beëindigd worden op grond van de enkele vaststelling dat hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden.

De Raad wijst erop dat de vaststelling dat een burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk enkel kan leiden tot een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet voor de burgers van de Unie die zijn toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat zij aantoonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, of omdat zij voldeden aan de voorwaarden om beschouwd te worden als student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is geen student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat hij moet worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar niet over een inkomen beschikt en dat zijn partner een leefloon in derde categorie van het OCMW geniet als samenwonende met gezinslast en zijn bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid. Dit wordt door verzoeker niet betwist, integendeel, hij benadrukt dat het zijn partner is die het leefloon ontvangt en hij verzet zich niet tegen de vaststelling dat hij zelf geen inkomen heeft. Derhalve kan verzoeker niet worden beschouwd als een burger van de Unie die beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan bijgevolg alleen vaststellen dat verzoeker, die niet betwist dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer actief was als zelfstandige en niet aannemelijk maakt dat hij moest worden beschouwd als werkzoekende met een reële kans op tewerkstelling, niet aantoonde dat artikel 40, § 4, eerste lid, 1° *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet werd geschonden. Evenmin werd enig kennelijk onredelijk handelen of een handelen in strijd met de gegevens van het dossier aannemelijk gemaakt.

2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat moet de verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk worden beschouwd als een overtoellig motief daar de vaststelling dat verzoeker niet (meer) voldoet aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet op zich volstaat om de bestreden beslissing te nemen, zodat het desgevallend gegrond bevinden van de grief die ertegen is gericht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker tevens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker toont niet anders aan.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS